

markedsmodellen ligger en tro på, at velfærden kan gøres til varer på hylderne i et supermarked.

En af vejene til markedet er mere eller mindre tvungen udlicitering. En anden er under det velklingende navn »frit valg« at udstyre borgerne med en check, som kan indløses i den offentlige sektor eller i private virksomheder. Hvad man har råd til at lægge til ved siden af afgør, om man kommer først eller sidst eller måske slet ikke kommer til.

For regeringen er lige muligheder og fællesskabet om løsning af opgaverne helt centrale værdier, som bidrager til samhørighed. Derfor skal der være valgmuligheder, hvor det fremmer værdierne. Derfor skal det være et nej til det såkaldte frie valg, når det betyder tilskud til de mest velfungerende grupper af befolkningen til at købe sig bedre og hurtigere behandling foran andre, der har et større behov.

Derfor skal vi stå op for den frie og lige adgang til det offentlige sygehusvæsen uden penge mellem patienten og behandlingen, uanset i hvilken ikklædning pengene så gives: egenbetaling, forsikringsordning eller arbejdsgiverfinansiering. Det politiske ansvar er mere besværligt og krævende. Det er nemmere at overlade problemer og løsninger til markedet, for markedet kan ikke stilles til ansvar.

For regeringen er det hele meningen med et demokrati, at vi som folkevalgte tager ansvaret for udviklingen af velfærdssamfundet. Vi vil dialogen med borgerne om indhold og omfang i ydelserne. Vi vil dialogen med de folkevalgte i kommunalbestyrelser og amtsråd. Vi vil dialogen med de ansatte om værdierne og om, hvordan arbejdet hele tiden kan tilrettelægges bedre og kvaliteten forbedres. Den dialog, der er grundlaget for det samarbejde, der har ført til mange resultater i de sidste 8 år.

Et godt miljø og en rig natur kræver omtanke, god planlægning og brug af stadig bedre teknologi. Regeringen fremlægger derfor om få uger en samlet strategi for sikring af bæredygtig udvikling. Vi skal fortsætte med at afkoble sammenhængen mellem økonomisk vækst og belastning af miljøet. Kravet til en sammenhængende strategi er, at den er bæredygtig for både økonomien, den sociale samhørighed og miljøet. Det kræver også, at vi sætter pris på det forbrug, der belaster miljøet.

Det kan være fristende i en tid med overskud på de offentlige finanser at slappe af og sige, at nu må vi da have råd til skattelettelser, men ned-

bringelse af statsgælden er ikke kun et økonomisk spørgsmål, det er også et spørgsmål om tryghed, holdning til mennesker og fremtidige generationer. Store årgange vil gå på pension de næste mange år. De fleste vil være sunde og raske, og mange vil have en god økonomi, men der vil også være flere, der har brug for støtte og omsorg, og det ønsker regeringen at der bliver mulighed for at give.

Det er ikke et problem, hvis man tager højde for det i tide. Vi får råd til det, hvis vi bruger de næste år til at afdrage på den store statsgæld. Når vores børn og børnebørn bliver voksne, skal de have samme muligheder, som vi har haft for at møde vanskelige tider. De skal ikke begynde med en stor gæld. Derfor skal kommende generationer have mulighed for at sikre udgifterne til ældre uden at stå med en meget stor rentebyrde. Børnene skal ikke betale vores gæld.

Det betyder ikke, at de kommende 10 år skal være en bodsgang, hvor alt er rettet ind efter sikring af høj velstand i en fjernere fremtid. Vi skal sikre den langsigtede bæredygtighed ved netop at angive, hvordan vi på vejen til fremtiden fastholder og udbygger et godt samfund gennem større velstand, produktion og beskæftigelse frem for gennem faldende offentligt og privat forbrug.

Regeringen fremlagde sidste år en strategi for den erhvervspolitiske udvikling, dk21, efterfulgt af redegørelsen for udvikling i hele Danmark.

I januar præsenterede regeringen den omfattende redegørelse for de offentlige investeringers bidrag til Danmarks fremtid. Vi skal både i den private og den offentlige sektor videreudvikle og blive endnu bedre til at bruge de nye muligheder, som ny teknologi giver os, den nye informationsteknologi.

Det er afgørende at leve op til målene på uddannelsesområdet om større kvalitet, flere med gode uddannelser og færre, der falder fra, inden de opnår en erhvervskompetence. På den måde bliver der plads til en pæn fremgang i indkomster og privatforbrug frem til 2010.

Derfor kan og skal vi også fortsat bidrage betydeligt til afhjælpning af problemer i lande, hvor befolkningerne langt fra har udsigt til i en nærmere fremtid at se frem til et velstandsniveau som vores. Vi har også et globalt ansvar. Derfor skal udviklingsbistanden følge med stigningen i vores egen velstand.

Hvad er de vigtigste økonomiske rammer for at nå målene, og hvilken konkret politik skal der til? Regeringen har givet en særlig prioritering